

11de vergadering

Dinsdag 10 december 1991

Aanvang 10.00 uur

Voorzitter: Tjeenk Willink

Tegenwoordig zijn 69 leden, te weten:

Baarda, Barendregt, De Boer, Bolding, Boorsma, Van den Bos, Bot-van Gijzen, Van Boven, Braks, Coenemans, Van Dijk, Ermen, Fleers, Gelderblom-Lankhout, Van Gennip, Ginjaar, Glastra van Loon, Glasz, Van Graafeiland, Grol-Overling, Heijmans, Heijne Makkreel, Hilarides, Hoefnagels, Holdijk, Huberts-Fokkelman, Jaarsma-Buijserd, Kassies, Korthals Altes, Van Kuilenburg-Lodder, Kuiper, Van Leeuwen-Schut, Van Leeuwen, Luteijn, Mastik-Sonneveldt, J.H.B. van der Meer, M.A. van der Meer, Van der Meulen, Van Ooijen, Pitstra, Postma, Pröpper, Rongen, Schinck, Schuurman, Schuyer, Soetenhorst-de Savornin Lohman, Spier, Staal, Steenkamp, Stevens, Talsma, Tiesinga-Autsema, Tjeenk Willink, Tummers, Van Veldhuizen, Veling, Van Velzen, Verbeek, Vermaat, Vis, Vrisekoop, Wagemakers, Van der Werff, Wessel-Tuinstra, Van Wijngaarden, Van de Zandschulp, K. Zijlstra en R. Zijlstra,

en mevrouw Dales, minister van Binnenlandse Zaken, de heer Hirsch Ballin, minister van Justitie, mevrouw Maij-Weggen, minister van Verkeer en Waterstaat, de heren Kosto, staatssecretaris van Justitie, en Van Amelsvoort, staatssecretaris van Financiën.

□

De **voorzitter**: Ik deel aan de Kamer mede, dat zijn ingekomen berichten van verhindering van de leden:

Baarveld-Schlaman, wegens ziekte;

Redemeijer, in verband met het bijwonen van een vergadering van de Noord-Atlantische Assemblée;

Kaland en Korte-van Hemel.

Deze berichten worden voor kennisgeving aangenomen.

De **voorzitter**: Ik deel voorts aan de Kamer mede, dat ik bericht van verhindering tot bijwoning van de vergadering heb ontvangen van de minister van Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur.

De ingekomen stukken staan op een lijst, die in de zaal ter inzage ligt. Op die lijst heb ik voorstellen gedaan over de wijze van behandeling. Als aan het eind van de vergadering daartegen geen bezwaren zijn ingekomen, neem ik aan, dat de Kamer zich met deze voorstellen heeft verenigd.

(Deze lijst is, met de lijst van besluiten, opgenomen aan het eind van deze editie.)

Aan de orde is de behandeling van de wetsvoorstellen:

- **Wijziging van de begroting van de uitgaven en de ontvangsten van hoofdstuk III (Ministerie van Algemene Zaken) voor het jaar 1990 (Slotwet; derde wijziging) (22243);**

- **Vaststelling van de begroting van de uitgaven en de ontvangsten van hoofdstuk II (Hoge Colleges van Staat en Kabinet der Koningin) voor het jaar 1992 (22300-II).**

Deze wetsvoorstellen worden zonder beraadslaging en zonder stemming aangenomen.

De **voorzitter**: Het wordt in ieder geval een lange dag. Naar ik schat zullen wij hier tot elf uur à half twaalf bezig zijn. Ik verzoek de leden en de regering, zich aan de opgegeven spreektijden te houden en ze waar mogelijk nog iets te bekorten. Voor de regering wijs ik op het gentlemen's agreement dat zij de helft van de spreektijd van de Kamer in eerste termijn gebruikt.

Aan de orde is de behandeling van:

- **het wetsvoorstel Tijdelijke voorzieningen in verband met de reorganisatie van de politie (Wet tijdelijke voorzieningen reorganisatie politiebestedel) (21874).**

De beraadslaging wordt geopend.

□

De heer **Staal** (D66): Mijnheer de voorzitter! Men zegt dat verandering de basis voor continuïteit is. Hoewel het verleidelijk is om zo'n motto te gebruiken voor een eerste openbare bijdrage in dit huis, gebruik ik het voor de achtergrond van dit wetsvoorstel. Het is mijn vaste overtuiging dat grote reorganisaties er vaak een teken van zijn dat er daarvoor te weinig veranderd is. Voor voorbeelden behoeven wij ook in dit huis slechts enkele weken terug te gaan.

Het was vijf voor twaalf toen de noodzaak voor verandering van de politie-organisatie eindelijk tot een regeerakkoord doordrong. Vijf voor twaalf, omdat jarenlang getouwtrek de continuïteit van de politiefunctie in gevaar bracht. Echter, zelfs een plek in het regeerakkoord is geen garantie voor uitvoering van een voornemen. Daarom is een compliment aan de betrokken bewindsper-

sonen voor de voortvarendheid waarmee het reorganisatieproces ter hand is genomen, op zijn plaats. Het compliment geldt ook voor de politiechefs en de overige betrokkenen.

Wat het belang van de continuïteit van het proces betreft zal de fractie van D66 gaarne meewerken aan de totstandkoming van de nu voorliggende wet Tijdelijke voorzieningen reorganisatie politiebestedel. De behandeling van deze wet kan echter niet los gezien worden van de uiteindelijke reorganisatie zelf.

Daarom ook zijn bij de schriftelijke voorbereiding veel vragen gesteld over die reorganisatie. Dat vindt zijn oorzaak in de gehanteerde wetgevingsprocedure. Uitvoerig is het belang van deze vragen benadrukt met het oog op het ontbreken van de zogenaamde feitelijke weg terug. De formele kant daarvan is weliswaar van staatsrechtelijk belang, maar het is goed dat wij ervan doordrongen zijn dat slechts weinigen naar een weg terug verlangen. Eerder zal te zijner tijd de vraag aan de orde komen welke volgende verandering de continuïteit van de politiefunctie moet waarborgen, zij het niet in haar bestaan en structuur, maar wel in haar effectiviteit.

Mijnheer de voorzitter! De fractie van D66 zal dan ook geen twistpunt maken van de formele omkeerbaarheid. In de voorbereiding is daarbij uitvoerig stilgestaan. Mijn fractie stelt zich op het standpunt dat wij te rekenen hebben met een niet-omkeerbaar proces. Onder dat gesternte dient men dan ook onze aandacht voor de uiteindelijke structuur te beschouwen. Ter onderstreping van die realiteit mag nog eens benadrukt worden dat met name de personele verschuivingen die het stadium van beoogd al ver voorbij zijn en het aantal van 26 in tienvoud te boven gaan, dat die verschuivingen zouden zorgen voor een volstrekt gedesorïënteerde politie, als dit proces niet doorgaat. Dat is een onaanvaardbaar risico.

Mijn fractie hecht veel waarde aan een plenaire behandeling van dit wetsvoorstel in de vorm van bespreking van een aantal concrete aspecten van de nog in te dienen ontwerp-politiewet. Juist nu ook de bewindspersonen het belang van de interimwet zelf en van de gevolgde wetgevingsprocedure benadrukken, mag het geen verwondering wekken dat wij niet zo maar in de marge

spreken over het nog te verwachten wetsvoorstel, maar dat wij aandringen op meer zekerheid op een aantal punten. Ook de Raad van State wees op het gevaar van een onomkeerbaar proces, zonder dat voldoende vaststaat waar dat uiteindelijk toe leidt. Met voldoening lezen wij dan ook in de nota naar aanleiding van het eindverslag dat de bewindspersonen bereid zijn tot een discussie met enige diepgang over de voorgestelde reorganisatie.

Mijnheer de voorzitter! Hoewel het erop begint te lijken dat grote wijzigingen in structuren of stelsel in zijn algemeenheid soms zo problematisch zijn dat de onzekerheid over de gevolgen reden moet zijn tot grote terughoudendheid, kan van de wijziging in de politiestructuur het tegenovergestelde gezegd worden. De kern immers van de voorgenomen wijziging is het terugbrengen van meer dan 149 koninkrijken naar 26. In essentie is dat de grootste zegen van deze operatie.

Een tweede zegen ligt voor het oprapen, namelijk het beëindigen van de situatie van twee kapiteins op één beheersschip. In 1956, bij de inwerkingtreding van de huidige Politiewet, was dit nog geen probleem. Door de complexiteit, de omvang en de dynamiek van de hedendaagse ontwikkelingen is dit echter een probleem geworden. Ik weet dat men het bestaan van een stammenstrijd graag ontkent of verzacht. De realiteit is echter anders en blijft ook zeker niet tot dit bestuursonderwerp beperkt. Van die strijd heb ik in een ander leven sterke staaltjes meegemaakt. Ik zal de Kamer geschiedschrijving over de lijdensweg van departementale keuzes met betrekking tot bedrijfsvoering, automatisering, beheer van onderwijs, rechtspositie etcetera thans besparen. Vooralsnog is niet duidelijk of er in de bestaande deling van beheersverantwoordelijkheden verandering komt.

Door hetgeen mijn fractie tot op heden heeft mogen lezen en vernemen over de voorgenomen reorganisatie, is de hoop op die tweede zegen van deze operatie in de vorm van stroomlijning van beheer niet weggenomen, maar toegenomen; de stellingname van de bewindspersonen tijdens de voorbereiding ten spijt. Een overeenstemmingsvereiste tussen twee departementen leidt nu eenmaal per definitie tot een langdurig proces van

compromisvorming. Natuurlijk, men blijft netjes. Het lijkt niet op een strijd, maar de doelmatigheid is meer dan zoek.

Mijnheer de voorzitter! Regeling van gezag en beheer over de politie is een centrale voorwaarde voor respectievelijk kwaliteit en efficiency. Het is bij uitstek een centraal punt in de discussie over het politiebestedel. Het is bovendien in vergelijking met andere overheidsorganisaties een bijzonder leerstuk. De positie van de sterke arm draagt in belangrijke mate bij aan de kwaliteit van de rechtsstaat. Die kwaliteit meet je af aan de wijze waarop de overheid omgaat met minderheden, met een verstoring van de openbare orde en met burgers die van hun vrijheid zijn beroofd. Niet voor niets heeft bij de ontwikkeling van de politiefunctie in ons land het verdeelde gezag over de politie in belangrijke mate bijgedragen aan het kwalitatieve peil van onze politiezorg. De wijze waarop de politie handelt in geval van ordeverstoring, terrorisme en het kraken van woningen en dergelijke, is daar een voorbeeld van. Het is dan ook zeker niet de gezagsverdeling die de uitoefening en de ontwikkeling van de politiefunctie heeft belemmerd. De daaruit voortvloeiende belangenafweging heeft alleen maar bijgedragen aan die kwaliteit.

Het zijn echter wel de beheersverantwoordelijkheden in de vigerende Politiewet die, in combinatie met de kleinschaligheid, (lees kleinbazingheid), een belemmering zijn gaan vormen voor de hedendaagse eisen aan effectiviteit en efficiency. Die kleinschaligheid wordt ingrijpend veranderd: van 149 naar 26 eenheden, een grote stap voorwaarts. Maar het beheer blijft verder verdeeld over twee departementen, de superburgemeester en het OM. En daar, mijnheer de voorzitter, schuilt de vrees van mijn fractie, zoals in de voorbereiding tot uitdrukking is gebracht. In feite bestaat er behoefte aan één beheersdepartement, of als alternatief het beheer zo goed als geheel overgeheveld naar de regio's en een inspectiefunctie voor de centrale overheid.

Nu wordt de verdeeldheid echter groter, hetwelk zich niet verhoudt met de efficiency en de effectiviteitsdoelen van de reorganisatie. Juist de regelgeving ten aanzien van bedrijfsvoering, formatie, rechtspositie en onderwijs en dergelijke, met instemmingsvereisten van een ander

departement, dat is de kernoorzaak voor de te trage ontwikkeling. Graag vernemen wij van de bewindspersonen op welke wijze die vrees wordt weggenomen in de te verwachten wetsvoorstellen. Met andere woorden, wat maakt de toekomst concreet anders dan het verleden? Alleen daarop vertrouwen, is niet voldoende.

In dit verband wijzen wij nog eens op de mogelijkheid om de tot nu toe gehanteerde wettelijke instemmingsvereisten te vervangen door raadplegingseisen of iets dergelijks. Beheer is immers wel te verdelen, maar zo goed als niet te delen. Uit het oogpunt van gezag is die deling een voorwaarde gebleken voor de kwaliteit van de politiefunctie, maar uit het oogpunt van beheer bij een ongewijzigde of sterk verergerde situatie is dit meer dan een rem gebleken voor de effectiviteit van de reorganisatie. Vrees voor die situatie is wel degelijk gerechtvaardigd, nu nog niet is gebleken dat aan de bestaande deling van beheer geen einde komt. Lopende processen als het LSOP laten bovendien zien, dat de aanvankelijk goed bedoelde delegatie de centrale departementale verantwoordelijkheden kennelijk toch intact laat. Het saldo is dan een beheersniveau extra in plaats van één minder.

Het beheersvraagstuk raakt bij uitstek de door de bewindspersonen beoogde diepgang van de discussie over de reorganisatie. Vanzelfsprekend mag het punt ook worden gezien tegen de achtergrond van de op gang gebrachte discussie over de herschikking van departementen. Het betreft uiteraard ook het bredere onderwerp van het functioneren van de rijksoverheid. Immers, de vraag is wel eens terecht gesteld, of de noodzaak tot ingrijpende reorganisaties in de marktsector sinds de jaren tachtig, die nodig waren om te voldoen aan de internationale rendementseisen, of die noodzaak ook geleidelijk tot de overheid zal doordringen.

Overigens is helder dat het onderwerp beheer, zoals ook is gesteld in de nota naar aanleiding van het verslag, wordt beheerst door de afspraken die zijn gemaakt bij het aantreden van dit kabinet. Wij kennen de veranderingen die werden toegevoegd aan het akkoord. Interessant blijft wel de vraag, op welke minister werd gedoeld toen in eerste instantie toch sprake was van

één politieminister. Of moeten wij aannemen dat de heel recente geruchten over samenvoeging van departementen de uiteindelijke aap uit de mouw is voor het vraagstuk van het gedeelde beheer over de politie? Dat zou op zijn minst een verrassende strategie zijn.

In het licht van het beheersvraagstuk heb ik hiervoor ook een aantal keren de relatie gelegd met de reorganisatiedaadkracht van de centrale overheid. In dat opzicht vermeld ik het voornemen inzake de beschikbaar gekomen capaciteit van de Koninklijke marechaussee. Waarom wordt, zoals dat ook elders buiten de overheid het geval is, bij het wegvallen van taken de personeelssterkte niet gewoon overgeheveld naar een andere dienst of organisatie? Het is toch merkwaardig om dat niet te doen en in plaats daarvan een taak elders weg te halen en deze over te hevelen en daarmee bovendien aan het kleurrijke palet van bemoeienis met de politiefunctie een volgend departement toe te voegen?

Vervolgens, mijnheer de voorzitter, kom ik nog eens terug op een aantal nadere punten die aan de orde zijn gesteld tijdens de voorbereiding. Allereerst het punt van de staatsrechtelijke hoofdstructuur. Mijn fractie blijft zich zorgen maken over de dubbelpositie van de beheersburgemeester en over het functioneren van het college van burgemeesters. Het zijn nieuwe aspecten die zich functioneel niet verhouden met de oorspronkelijke positie van de burgemeester gekoppeld aan de gemeente en ook niet met het principe van het afleggen van bestuursverantwoordelijkheid aan een vertegenwoordigend orgaan. Wij vernemen graag nog eens op welke wijze het dagelijks functioneren de oorspronkelijke structuren intact laat.

Vervolgens noem ik de toedeling van sterkte. Mogen wij, gelet op het antwoord van de bewindspersonen bij de voorbereiding, er dus van uitgaan dat er geen gefixeerde sterktevaststelling voor lokale eenheden komt?

Een ander, voor de effectiviteit van de reorganisatie niet minder belangrijk punt is de opbrengst van de reorganisatie. Wij blijven ons concreet afvragen hoeveel meer mankracht op de werkvloer — naar ik hoop — het geplande resultaat is. Immers, als wij het hier hebben over een fusie waarbij 40.000 arbeids-

plaatsen zijn betrokken, dan kunnen wij niet volstaan met te zeggen dat de kwaliteit verbetert. Natuurlijk is dat een doel, maar het moet ook gaan om een tastbare uitbreiding van de capaciteit; een normaal fusiedoel. In dat opzicht is natuurlijk ook van belang de vraag of de inrichting van de formatie — dat wil zeggen: hoeveel bazen op hoeveel agenten — een regiovrijheid wordt. Voorts bestaat bij mijn fractie onduidelijkheid over de vraag wat de bewindspersonen verstaan onder het topmanagement, zoals dat in de voorbereiding aan de orde kwam bij het onderwerp benoemingsbeleid.

Een andere zaak is de positie van de landelijke diensten, met name de vraag over het primaat van de zogenoemde executieve bevoegdheden. Na het aansnijden van dit punt in de voorbereiding, had ik niet vermoed dat zich zo snel daarna een treffend voorbeeld voor zou doen. Het betreft de gang van zaken bij de betreuwenswaardige RARA-aanslag. Immers, als het zo is dat veranderingen over het algemeen aan de periferie ontstaan, dan was de wijze waarop de BVD zich profileerde meer dan een voorbode. Alsof de verantwoordelijkheid voor de opsporing van dit strafbare feit opeens niet meer bij justitie en politie lag. Wij zouden daarom graag vernemen hoe de bewindspersonen denken om te gaan met de vraag of landelijke diensten worden voorzien van zogenoemde executieve bevoegdheden. Nog afgezien van de positie van diensten als BVD en CRI ten opzichte van elkaar, zijn bij de relatie naar de regio's daarbij belangrijke, waardevolle staatsrechtelijke leerstukken en tradities in het geding. Het gaat om grenzen die niet mogen worden opgerekt. Dat laatste was wel de minste indruk die wij aan de profilering van de BVD overhielden.

Mijnheer de voorzitter! Tot slot nog een opmerking. Het wezen van de politiefunctie in onze samenleving kan je als diender meer dan boeien. Maar ook na vier jaar bedrijfsleven blijft het daarvoor benodigde bloed kruipen waar het kennelijk wel gaan kan. Betrokken te blijven op deze wijze, beschouw ik als een groot voorrecht.

De voorzitter: Ik wil de heer Staal als eerste gelukwensen met zijn maidenspeech. Daaruit klonk duidelijk kennis en ervaring door, al was het alleen al bij het duidelijke

onderscheid tussen beheer en gezag. Tegelijkertijd legde u de relatie met belangrijke staatsrechtelijke vragen. Het is die relatie en die combinatie die een belangrijke kwaliteit van deze Kamer uitmaken.

Mijnheer Staal, van harte gefeliciteerd.

Mevrouw Mastik-Sonneveldt

(PvdA): Mijnheer de voorzitter! Op dit moment zie ik vele leden van de Kamer voor mij, die de heer Staal terecht feliciteren. Gisteren zag ik een huis voor mij. Het is een statig, oud herenhuis met een hek en een tuin. In het herenhuis bevinden zich 25 kamers en een ruime zolderetage. De kamers worden bewoond door 25 regionale politiekorpsen. De zolderetage is in gebruik voor het korps landelijke diensten. In de kamers staan hier en daar schotjes, waarachter zich ambtenaren van de rijks- of de gemeentepolitie bevinden. Hier en daar zijn in de kamers de schotjes reeds half afgebroken of verwijderd. De kamers zijn bereikbaar via deuren tussen de kamers, maar ook van buitenaf via zijdeuren, zijtrappen en brandtrappen. In het huis wordt, zoals u niet verwonderlijk zult vinden, nog druk gesleuteld en verbouwd. Wie echter via de voordeur naar binnen wil, moet nog even wachten. Het portaal, de gang en de trap moeten nog worden aangelegd. Met andere woorden: je kunt nog niet echt door de voordeur naar binnen.

Zo is het ook met dit wetsvoorstel. Wij behandelen hier vandaag de Wet tijdelijke voorzieningen reorganisatie politiebestedel. Deze wet maakt het mogelijk om zoveel mogelijk binnen de bestaande bevoegdhedenverdeling, waarbij ik met name doel op de positie van de burgemeester als eerste verantwoordelijke voor het handhaven van de openbare orde in zijn of haar gemeente, te komen tot het vormen van 25 regionale politiekorpsen en de voorbereiding van de totstandkoming van een korps landelijke diensten. Natuurlijk is er enig extra instrumentarium nodig. Zo zijn er korpsbeheerders en korpschefs aangesteld. De eersten hebben als taak de bevordering van de feitelijke integratie van de binnen de politieregio aanwezige korpsen van gemeentepolitie en districten van het korps rijkspolitie of onderdelen ervan, de laatsten om de beheerders in deze taak bij te staan. Ook wordt

een regionaal overlegorgaan gevormd, waarin de burgemeesters en de hoofdofficieren van justitie zitting hebben. De korpschef woont deze vergaderingen bij. Verder wordt een budget voor de vorming van de regio's ter beschikking gesteld en worden door de regio's projectplannen opgesteld. Dit alles gebeurt zoveel mogelijk binnen de bestaande bevoegdhedenverdeling. Hierbij is wel een meer duidelijke arbitragetaak voorzien voor de commissaris van de koningin en de procureur-generaal, respectievelijk de ministers van Binnenlandse Zaken en Justitie, indien binnen de regionaad geen overeenstemming wordt bereikt.

Mijnheer de voorzitter! Weinig mensen maken zich er illusies over dat het mogelijk zou zijn om een onderscheid aan te brengen tussen het bevorderen van feitelijke integratie en de feitelijke integratie op zichzelf. Je kunt geen onderscheid maken tussen het bevorderen en de implementatie. Nu reeds is er veel geschied; korpsbeheerders en korpschefs zijn al lang benoemd; regionale overlegorganen zijn al volop actief; projectplannen zijn al opgesteld en ingediend. Hier en daar zal misschien ook al een feitelijk beheers- en beleidsplan aan de horizon verschijnen.

De Eerste Kamer dus als mosterd na de maaltijd? In zekere zin wel, zij het dat hier twee kanttekeningen bij geplaatst moeten worden. De behandeling vandaag heeft in die zin betekenis, dat hiermee de fase tussen het bevorderen van de integratie en de integratie zelf praktisch geheel zal verdwijnen. Sommigen zullen dit betreuren, anderen zullen dit als onafwendbaar beschouwen. Bovendien moet gezegd worden dat de omvorming van het Nederlandse politiebestedel inderdaad een zeer ingrijpende aangelegenheid is, die zeker een periode van lange voorbereiding kent en waarbij het praktisch moeilijk voorstelbaar is dat je aan de uitvoering begint — indien een wetsvoorstel door de Eerste Kamer is aanvaard — terwijl de voorbereiding binnen het politieapparaat nog moet plaatsvinden.

Hoe het ook zij, wij zijn de mening toegedaan dat de bewindslieden het verschil tussen de resultaten van de voorbereiding en de feitelijke behandeling van de wet hier vandaag, erg hebben opgerekt. Daarom hebben wij met instemming

kennis genomen — ik heb de indruk dat de heer Staal in zijn speech ook doelde op deze passage — van het geschrevene door de ministers van Binnenlandse Zaken en van Justitie in de nadere memorie van antwoord aan deze Kamer. Ik citeer voor de notulen: wel lijkt het ons zaak, zoals wij ook in het mondeling overleg met uw Kamer op 25 juni jongstleden tot uitdrukking hebben gebracht, dat bij ingewikkelde wetgevingscomplexen, waarvan de hoofdlijnen in beleidsnota's en dergelijke zijn geschetst, mede in een vroeg stadium overleg plaatsvindt met de Eerste Kamer. Tot zulk een overleg in een vroeg stadium verklaren wij ons ook steeds gaarne bereid.

Wij wachten af.

Mijnheer de voorzitter! Terug naar mijn visioen. De kamers zijn er en ook de zolderetage, alleen de trap, het portaal en de gang ontbreken nog. Wie zouden, naast vertegenwoordigers van het openbaar ministerie, met name toegang tot deze vertrekken moeten krijgen via de hoofddeur? In onze opvatting zijn dat de lokale bestuursvertegenwoordigers. Die trap is echter voor hen nog niet gemaakt. Dat betekent dus heel concreet voor mijn fractie het volgende. Bij het construeren van de democratische trap in de nieuwe Politiewet zullen wij zeer kritisch kijken naar de mogelijkheden die aan het lokale bestuur worden geboden om het beheer te voeren over de in hun gemeenten functionerende politie-eenheden. Wij vinden de lokale democratische verankering van de politietaken een essentieel goed. Mocht het zo zijn dat voor het maken van deze trap een verbouwing in het huis noodzakelijk is, dan zullen wij dit niet nalaten. Om nog maar eens voor de notulen te herhalen hetgeen wij hierover opmerkten in het nader voorlopig verslag: de fractie van de PvdA kon zich geheel vinden in hetgeen de betrokken bewindslieden in de memorie van antwoord opmerkten over de relatie tussen deze wet en de toekomstige Politiewet. Inderdaad, ook naar het oordeel van deze fractie is dit onderhavige voorstel van wet geenszins bepalend voor het oordeel dat deze fractie uiteindelijk zou willen vellen over het te zijner tijd bij deze Kamer in te dienen voorstel voor een nieuwe Politiewet.

Mijnheer de voorzitter! Ik kom nu op de afweging. De Eerste Kamer staat vandaag voor een moeilijke